

lerede de bare paa at finde en fin Maade at trække sig ud af Sagen paa uden at gøre sig Max Bernhardt til Uven.

Nu kom denne og Vekselerer Herløv ind fra et Sideværelse. Man fik anbragt sig omkring det store Bord midt i Stuen, og der kom med nogen Vanskelighed en Forhandling i Gang. Til at begynde med drejede Samtalen sig mest om Ting, der stod i meget løs eller i slet ingen Forbindelse med Pers Projekt. I Tilslutning til noget, man forud havde talt om, eller ganske uden Paaknytning fremkastedes der Spørgsmaal om helt andre Forretninger, hvori de forskellige Herrer var interesserede, eller der blev fortalt Børsnyheder og gengivet Gaderygter, ja den unge Hr. Sivertsen sad og underholdt sin Sidemand med en Anekdote, han havde hørt om en af Byens populære Skuespillerinder.

Max Bernhardt maatte et Par Gange banke i Bordet med en Lineal og anmode de Herrer om saa vidt muligt at holde sig til den foreliggende Sag.

„Mine Herrer, vi befinder os i Hjertingbugten! Vi skulde forsøge at sætte vort tidt besungne Vesterhav paa Aktier!“ udraabte han med den spøgende og ironiske Taleform, han anvendte selv under de betydningsfuldeste Forhandlinger.

Ivan sad som paa Gløder. Han skottede fortvivlet hen til Svogeren, der sad tilbagelænet i sin Stol med et Ansigtsudtryk, der mindede om en optrækkende Torden. Endnu besvarede Per vel — om ogsaa kort og afvisende nok — de Spørgsmaal, der nu og da rettedes til ham; men han dirrede af Opbragthed. Først havde han søgt at tage det hele overlegent. Han havde sagt sig selv, at han